

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **K., a. s.** zastoupeného JUDr. Petrem Nuckollsem, advokátem se sídlem Barcalova 2, Ústí nad Orlicí, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové** se sídlem Horova 17, Hradec Králové, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 9. 2005, č. j. 31 Ca 23/2005 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) ze dne 1. 12. 2004, č. j. 2112/120/2004. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Broumově ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4522/04/244930/1198, kterým bylo částečně vyhověno odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2000, č. j. 32408/03/244970/2256, a to snížením původně vyměřené částky 208 940 Kč na částku 174 530 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdí tak, že ve správním řízení došlo k vadám spočívajícím v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu,

nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Konkrétně stěžovatel tvrdí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že stěžovatel nedoložil kupní smlouvu, která měla prokázat zakoupení akcií za vykázaných 570 Kč za kus. Z obsahu správního spisu je prý však existence této kupní smlouvy ze dne 15. 4. 1998 zřejmá. Žalovaný totiž vycházel z toho, že předmětná smlouva není kupní smlouva, nýbrž „budoucí smlouva kupní“, s čímž však stěžovatel nesouhlasí. Skutečným obsahem této smlouvy totiž bylo zakoupení akcií za uvedenou cenu a tuto skutečnost potvrzují rovněž další doklady: bankovní výpisy, finanční výkazy prodávajícího a účetnictví kupujícího podepřené finančními audity. Tyto doklady však žalovaný nevzal v potaz a naopak vycházel z údaje od Střediska cenných papírů, které však nemají vypovídací schopnost o skutečném obsahu kupní smlouvy ani o plnění vzniklého závazku.

Proto stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko uvádí, že kasační stížnost neobsahuje žádné námítky, fakta a důkazy, které by již v předchozím řízení nebyly vypořádány. Proto navrhuje její zamítnutí.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že Finanční úřad v Broumově shora citovaným rozhodnutím ze dne 10. 2. 2004 částečně vyhověl odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob na zrušení daňové ztráty na této dani za období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000, č. j. 32408/03/244970/2256, a to tak, že daňovou povinnost snížil z původních 208 940 Kč na 174 530 Kč.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítlo citovaným rozhodnutím Finanční ředitelství v Hradci Králové. Vycházelo přitom ze skutečnosti, že stěžovatel prodal v kontrolovaném období 16 692 ks akcií emitenta M., a. s. společnosti S. A., a. s. v ceně 210 Kč za kus, celkem tedy za 3 505 320 Kč, a tento výnos zahrnul mezi zdanitelné výnosy. Protože však cena pořízení těchto akcií byla 570 Kč za kus, docílil stěžovatel v rámci tohoto jediného obchodu ztrátu ve výši 360 Kč na jeden kus, celkem 6 009 120 Kč. Kromě toho prodal stěžovatel i vlastní akcie za 7 786 575 Kč a tento výnos zahrnul mezi zdanitelné výnosy. Cena pořízení vlastních akcií byla 5 610 550 Kč, takže byl docílen zisk ve výši 2 176 025 Kč. Při prověřování výše ceny pořízení akcií M. předložil stěžovatel smlouvu budoucí kupní ze dne 15. 4. 1998, uzavřenou mezi stěžovatelem a společností M., a. s. (budoucí prodávající); nedoložil však kupní smlouvu a tvrdil, že tato byla uzavřena ústně dne 23. 12. 1998, což však nijak neprokázal. Ze sdělení SCP naopak vyšlo najevo, že se stěžovatel stal majitelem 112 560 ks akcií M. dne 11. 11. 1998, a to formou přímého obchodu. Rovněž bylo prokázáno, že prodávající provedl prodej tohoto počtu akcií za cenu 56 Kč za 1 kus, takže účtování ceny pořízení akcií ve výši 570 Kč za 1 kus bylo chybné.

Krajský soud v Hradci Králové napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele když konstatoval, že kupní smlouva ze dne 15. 4. 1998 sice skutečně uváděla částku 570 Kč za akcii, nicméně v řízení bylo prokázáno, že obchod s akciemi proběhl prostřednictvím K., a. s., a to za částku 56 Kč za akcii.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), konstatuje, že stěžovatel uplatnil kasační důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Důvody obsažené v písm. b) předpokládají vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Z obsahu kasační stížnosti je přitom patrné, že popírá závěry finančních úřadů a krajského soudu, že stěžovatel nedoložil kupní smlouvu, na základě které došlo ke koupi akcií za vykázaných 570 Kč za kus.

Nejvyšší správní soud s odkazem na obsah správního spisu konstatuje, že podstata projednávané věci nespočívá v tom, jak se domnívá stěžovatel, zda smlouvu z 15. 4. 1998 lze kvalifikovat jako kupní smlouvu či jako budoucí smlouvu kupní, nýbrž zda k předmětnému obchodu s akciemi došlo na základě podmínek v této smlouvě sjednaných či na základě podmínek jiných. Stěžovatel se proto mylí, když tvrdí, že žalovaný vůbec nevzal v potaz některé doložené doklady (bankovní výpisy, finanční výkazy, účetnictví, zpráva auditora). Ve skutečnosti totiž tyto doklady vzaty v potaz byly a finanční úřady se s nimi řádně vypořádaly, pouze na jejich základě nedospěly k závěru, že ke koupi akcií došlo za deklarovanou cenu 570 Kč za kus. Jinak řečeno, v procesu dokazování a v rámci hodnocení relevance jednotlivých důkazů se finanční úřady stejně jako krajský soud přiklonily k závěru, že ve skutečnosti byly předmětné akcie zakoupeny za cenu 56 Kč za akcii. Podstata projednávané věci proto spočívá v nesouhlasu stěžovatele se způsobem vyhodnocení jednotlivých důkazů. Takto postavené kasační stížnosti by však mohl Nejvyšší správní soud vyhovět pouze tehdy, pokud by dospěl k závěru, že skutková podstata, z níž při svém rozhodování finanční úřady vycházely, nekoresponduje s obsahem správního spisu. Tak tomu však zjevně není.

Nejvyšší správní soud – ve shodě s krajským soudem – považuje v tomto směru za relevantní potvrzení K. o uzavřeném obchodu č. 16380/20072 ze dne 11. 11. 1998, z něhož bylo zjištěno, že celková částka obchodu činila 6 303 360 Kč, tzn. 56 Kč na 1 ks akcie. Obdobně z pokynu k obstarání koupě nebo prodeje cenných papírů ze dne 5. 11. 1998 vyplývá pokyn K. k nákupu 112 560 ks akcií M. za limitní cenu 56 Kč za kus. Obdobně bylo zjištěno ve vztahu k prodávajícímu (M., a. s.), který rovněž zrealizoval obchod prostřednictvím K., a. s. a v příslušném pokynu zadal prodej 112 560 akcií M. za cenu 56 Kč za kus. Navíc, v době realizace obchodu (11. 11. 1998) byly tyto akcie veřejně obchodovatelné a obchod proto musel proběhnout prostřednictvím obchodníka s cennými papíry, což v daném případě byla K.

Lze tak uzavřít, že závěr krajského soudu o tom, že stěžovatel neprokázal koupi předmětných akcií za cenu uvedenou ve smlouvě z 15. 4. 1998, odpovídá skutkovým zjištěním a že se s ním Nejvyšší správní soud plně identifikuje. K potvrzení toho, že ke koupi akcií došlo skutečně podle podmínek obsažených v citované smlouvě, nemůže postačovat zpráva auditora o ověření účetní závěrky za rok 1998, neboť jak správně konstatoval žalovaný, z této zprávy nelze vždy dovodit, zda formálně doložené právní úkony byly skutečně provedeny. Rovněž doložený převod finančních částek na účty společností M. a O. ještě sám o sobě neprokazuje uskutečnění obchodního případu, zvláště když skutečně tvrzení stěžovatele učiněná v průběhu kontroly a vztahující se k těmto převodům nebyla konzistentní. V této souvislosti je např. nutno upozornit, že stěžovatel na jedné straně (i v kasační stížnosti) smlouvu ze dne 15. 4. 1998 jednoznačně označuje za kupní smlouvu, na jejímž základě došlo

ke koupi předmětných akcií; na straně druhé však v doplňujícím vyjádření ze dne 12. 5. 2003 tvrdí, že „uzavření ústní kupní smlouvy vychází bezprostředně z předložené smlouvy a bylo záležitostí statutárních orgánů.“ Samotný stěžovatel tak v jedné fázi daňového řízení ve skutečnosti hovořil o dvou smlouvách, tzn. o existenci další, ústní kupní smlouvy, jejíž existenci však nedoložil a ve svých dalších podáních ji zase popřel. Rovněž k roli firmy O. jakožto údajného zprostředkovatele předmětného obchodu stěžovatel nikterak neprokázal, na základě jakých dokumentů tato firma v označené transakci figurovala. Tato firma totiž vůbec nevystupovala v citované smlouvě z 15. 4. 1998, nezabezpečila ani převod akcií a smysl jejího zapojení do této transakce je proto velmi nevěrohodný, zvláště když stěžovatel její postavení jakožto zprostředkovatele obchodu ničím nedoložil, pouze bylo doloženo uhrazení částky 40 mil. Kč na její účet, což však s tímto obchodním případem nemuselo vůbec souviset.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodů zakotvených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jak totiž plyne ze shora uvedeného, skutková podstata, z níž v projednávané věci vycházely finanční úřady i krajský soud, má oporu ve spisu, a ve způsobu vyhodnocení jednotlivých důkazů Nejvyšší správní soud neshledal žádná pochybení, která by mohla odůvodnit závěr o nezákonnosti vydaných správních rozhodnutí.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému Finančnímu ředitelství v Hradci Králové náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu